Stejně ad 5. pouhý fakt zastávání funkcí nějakého úřadu nenahrazuje aktu dosazovacího v tento úřad, neboť může býti zaměstnanec jiné kvality funkcí onoho úřadu třebas toliko pověřen.

S námitkou ad 6. konečně—jakoby totiž úřad inspektorský na Slov. nemohl podle býv. práva uherského zastávati učitel (jsa pouze pověřen funkcí inspektorskou)—je st-l v nynější stížnosti prekludován, když — jak již uvedeno — veškeré shora cit. dekrety dosazovací a poukazovací bez námitek přijal. Ostatně nebyl-li st-l podle toho, co shora dovozeno, v době svého pensionování školským inspektorem — státním úředníkem a neměl-li proto nárok na pensionování jakožto státní úředník, nemohlo mu býti také ublíženo v jeho právech tím, když mu žal. úřad přiznal pensijní požitky jako učiteli.

Jelikož tedy st-l v době svého pensionování neměl postavení státního úředníka, nýbrž postavení státního učitele, použil žal. úřad na něho správně předpisů zák. č. 104/26 (srov. § 1 odst. 1) a v důsledku §§ 17 a 32 zák. č. 104/26 také ustanovení služ. pragmatiky z roku 1917. Slušelo tudíž stížnost zamítnouti jakožto bezdůvodnou.

## Č. 8747.

**Stavební právo (Čechy). — Řízení správní: Rekursní stolice může — zrušivši rozhodnutí stolice nižší — nařídíti, aby řízení bylo doplněno znaleckým posudkem.**

(Nález ze dne 17. září 1930 č. 14.449.)

Věc: Matěj F. v S. (adv. Dr. Frant. Vorel z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze (za súč. Českou obchodní společnost a. s. v P. adv. Dr. Karel Altmann z Prahy) o povolení k přestavbě budovy.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Obecní rada v S. udělila st-li výměrem z 15. března 1928 povolení k přestavbě nádvorní budovy č. p. . . . v S. a odkázala na pořad práva soukromého rozepři o námitce České obchodní společnosti, která žádala, aby bezpečnost navržené stavby byla posouzena horním znalcem se zřetelem na stabilitu staveniště vydaného účinkům dolování, a aby na základě znaleckého dobrozdání ustanovena byla taková konstrukce, která by stavbu chránila před poškozením dolování.

Osk v M. toto rozhodnutí potvrdila, avšak zsv v Praze k rekursu České obchodní společnosti zrušil nař. výměrem rozhodnutí obou stolic a prohlásil, že náhled pokládající námitky majitelky hor jen za soukromoprávní, je v odporu s § 35 stav. řádu, podle kterého má majitel hor postavení souseda, a může tudíž činiti proti projektu všechny námitky, tedy také žádati zkoumání stability staveniště, a je věcí stav. úřadů, aby o této námitce rozhodly a to případně po slyšení znalce z oboru hornictví. Poněvadž zsv pokládá za nutné, aby takový posudek byl podán, vyhověl rekursu a uložil úřadu prvé stolice, aby slyšením znalce z oboru hornictví řízení doplnila a pak teprve nové rozhodnutí vydala.

O stížnosti stavebníka do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto: — — —

Stížnost vytýká především jako vadu procesní, že žal. úřad nařídiv přivzetí montanistického znalce ke stav. komisi, zasáhl tím do kompetence úřadu prvé stolice, čili jinými slovy, že usurpoval si příslušnost k procesnímu opatření, k němuž je výlučně příslušným úřad stolice prvé. Námitka tato není však důvodna, neboť je založena na nesprávném názoru o právní povaze opravného prostředku, který, není-li výslovného opačného předpisu, působí aspoň v těch mezích, ve kterých rozhodnutí nižší stolice bere v odpor, devoluci rozhodovací pravomoci s instance nižší na stolici vyšší. K pravomoci rozhodovací náleží pak samozřejmě i příslušnost k opatřením procesním. Rekurs podle § 132 stav. řádu, kterým sporný případ byl vznesen před žal. úřad, je však pravidelným opravným prostředkem správním a jeho devoluční účinek není žádným výslovným předpisem nikterak omezen, a ani z ostatních ustanovení zákonných nedá se, aspoň po stránce, o kterou jde, žádné omezení devolučního účinku tohoto opravného prostředku vyvoditi. Žal. úřad, nařídiv slyšení znalce, nezasáhl tedy nikterak do kompetence stolice prvé.

Druhá a poslední námitka stížnosti vytýká v podstatě, že úřad stavební není znaleckým dobrým zdáním vázán, nýbrž že může je hodnotiti podle svého uvážení. Námitka ta byla by však jen tehdy předmětná, kdyby žal. úřad byl pro stolici nižší stanovil nějaké direktivy, jak má s vyjádřením montanistického znalce naložiti, zejména zdali a v kterém směru má dobrozdání jeho položiti za základ svého rozhodnutí. Nic takového však v nař. rozhodnutí obsaženo není, a je tedy tato námitka stížnosti bezpředmětná a tudíž nepřípustná.

## Č. 8748.

**Vyvlastnění. — Stavební právo: I. * Povinnost, uložená vyvlastniteli v § 4, odst. 1 zák. č. 44/27, podati průkaz, že dobrovolný výkup se nezdařil, týká se toliko pozemku, o jehož vyvlastnění se žádá. — II. Předpisu § 3, odst. 6 zák. č. 44/27 vyhoví expropriát i tím, že nabídne vyvlastňovateli náhradou za pozemek žádaný jiný způsobilý pozemek, s nímž může expropriát ihned právně a fakticky disponovati, třebas pozemek ten není přímo v jeho vlastnictví. — III. Zákon č. 44/27 nezakazuje vyvlastňování pozemků, ohledně nichž není pravoplatně určena stavební čára a úroveň. — IV. Expropriát není legitimován k námitce, že vyvlastňovaný pozemek není způsobilý pro zamýšlenou stavbu.**

(Nález ze dne 19. září 1930 č. 14.414.)

Prejudikatura: Boh. A 1212/22, 2648/23, 2687/23.

Věc: Městská obec H. proti zemské správě politické v Praze o vyvlastnění pozemku podle zákona o stavebním ruchu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.